

skræmme noget bort ved at tale. „Det er, som om man gennem Luften kan fornemme Muldens Kraft! Og hør Lærkerne derovre over Niels Jensens Rug! . . . Men er det ikke besynderligt, jeg bliver altid højtidelig stemt, naar jeg ser Høsten nærme sig. Det er saa forunderlig gribende, saadan at se Frugten af et helt, langt Aars Kamp og Møje saa at sige paa een Gang modnes for vore Øjne. Og endnu mærkeligere er det at tænke paa den underfulde og ukuelige Naturkraft, der her aabenbarer sig for os. Hvad enten Vinteren har været barsk eller mild, Sommeren tør eller regnfuld, . . . Aar for Aar modnes Kornet paa samme Tid, ja næsten nøjagtig paa samme Dato. Og hver enkelt Kornsort har endog sin egen Modningsdag! . . . Kan du huske, Hansine, hvordan vi nu i Foraaret allesammen klagede over Nattekulden, fordi vi frygtede for, at den vilde dræbe de smaa Spirer? Og senere, da vi klagede over Mangel paa Regn, og bagefter over for megen Regn? Og nu staar Kornet her i al sin Herlighed og spotter vor Selvklogskab og alle vore Bekymringer!“

Han tav et Øjeblik og vedblev derpaa:

„Der ligger egentlig en dyb Lære for os Mennesker i alt dette!“

Og efter endnu en Stunds Tavshed fortsatte han:

„Jeg tror, jeg vil benytte det Emne til min Præken paa Søndag. Der aabenbarer sig i dette lille Træk fra Naturens lovordnede Husholdning en evig Sandhed, som vi — og særlig i denne Tid — kan have Nytte af ret inderlig at tilegne os.“

Han havde fortsat sin Vandring men standsede fra nu af foran næsten hveranden Ager og brød ud i Beundring over Synet af den fremvældende Rigdom. Han havde igen sat sin bredskyggede Straahat paa Hovedet og trykket den dybt ned i Panden for at skaane sine Øjne, der i den sidste Tid ikke ret havde kunnet taale Sollyset.

Ovre paa den anden Side af Vejen fulgte Hansine